

IZ PERSPEKTIVE DJELATNIKA

# TIM ZIP I JA – MOJA PRIČA



EKSKLUZIVNE PRIČE

# UVODNA RIJEČ

Uoči obilježavanja Dana tvrtke u rujnu ove godine, otvoren je natječaj za najljepšu vlastitu priču o radu u tvrtki TIM ZIP.

Iako se na prvu činilo da djelatnicima neće biti baš jednostavno zaviriti u vlastitu nutrinu, sabrati najimpresivnije trenutke i naglasiti koje su fundamentalne vrijednosti tvrtke, čiji su i sami kotačić manji ili veći broj godina, broj pristiglih radova uistinu je pozitivno iznenadio.

Ali ne samo broj već i način na koji se pristupilo pisanju. Točka gledišta, zapažanje, prepoznavanje.

Analiza međuljudskih odnosa, timskog duha, zajedničkih postignuća. Osvrt na sretne dane, ali i na one itekako izazovne. Svega je bilo. Ništa nije crno – bijelo. Iskustvo je važno. Važno je osjetiti da si dio nečeg velikog, nečeg što probija granice, nečeg što gura naprijed. I čvrsto drži tlo pod nogama. Čak i kad se sprema poletjeti. A kad to osjetiš, siguran si da si na pravome mjestu. U pravoj tvrtki. I čvrsto vežeš pojas da letite zajedno. I stvarate. Razvijate. Nadmašujete prijašnja postignuća.

Možda pomalo metaforički, možda i slikovito, ali tako je otprilike prepoznata snaga, energija i potencijal TIM ZIP-a od strane djelatnika koji mu kroz svoj rad i privrženost ulijevaju dušu i svu onu posebnost koja ga čini drukčijim.

U prošlom broju objavljena su tri najljepša eseja koja su osvojila vrijedne novčane nagrade, u rasponu od jedne do tri tisuće kuna, ali šteta bi bila ne podijeliti s čitateljstvom i ostale zapise.

Jubilarni, 100. broj časopisa prava je prigoda za ovaj jedinstveni dodatak koji prenosi smjeli glas djelatnika.



## I. NAGRADA

### **Darko Borčić, monter serviser**

Prije svega, sve vas pozdravljam i da se odmah na početku razumijemo - nisam baš imao namjeru pisati ovaj esej nego me nagovorila supruga riječima: možeš ti to, pa tri soma su tri soma ☺☺☺... Eto toliko o mojoj iskrenosti, pa da velim da obećajem da ću ta tri soma pokloniti u dobrotvorne svrhe. Onima kojima je najpotrebnije... Naravno, ako ih osvojim...

Da se mi vratimo na esej, o kako li samo volim taj izraz...

Nego, da krenem. Reći ću za početak da bih ja tu mogao pisati romane, a ne jedan esej, te ću pokušati biti kratak...ovaj...(pozdrav Marjančeku)

TIM ZIP I JA, počelo je jedne večeri iz dosade. Listam portale i naiđem na oglas te se javim sasvim slučajno...Da, sasvim slučajno i možda čak iz znatiželje...U tom trenutku s hrpom dogovorenog posla, ali...I hrpom svega ostalog, od dogovaranja drugog posla, naplaćivanja, ma većina znate što znači raditi za sebe... I kliknem

te pošaljem životopis za radno mjesto monter serviser u poduzeću TIM ZIP. Tu je sve počelo...

Na testu znanja za prijem osvrćem se oko sebe i je...piiiip....pitam sam sebe: "Što je ovo, kakva su ovo pitanja?"..."Kako se računa struja?"; "Kako se mjeri napon?"..."Pa odgovore na ova pitanja znaju čak i tehnolozi...Neću sad ulaziti u to tko je smišljao pitanja. Slijedi razgovor na kojem me pitaju znam li slučajno zidati...Mudro odgovorim da sam malo trenirao na zidanju nekih šupa i mislim si kako sam izbjegao mort... Je, "malo sutra", a većina vas zna kako je to završilo (da su me proglasili čak i slobodnim zidarom iliti masonom, valjda...).

Odlazim kući podosta začuđen, ali nisam ni postavio neke šanse da ćemo se vidjeti ... Međutim, zove me Sanja nakon x dana da dođem na razgovor pa sam nekako nevoljko došao...Kad eto mene kod tadašnjeg direktora Zlatka koji mi je napričao svašta nešto lijepoga....piiiip, stara lopina podosta je toga zakukuljio i namamio me da dođem ☺☺... Zašto to velim? Zato jer sam mislio kako će mi postati lakše, velika firma s puno ljudi i može se malo usporiti ritam „šljake“, uskoči netko nekome, itd...

Aha, malo sutra ☺☺☺. Obećao je meni spomenuti direktor kako ću tu i tamo malo skočiti do Rijeke ili Gospića...I sad mi pada na pamet da je jednom došla dojava iz Lidla Ploče (500 km tamo, toliko natrag...a posao? Podešenje nosa kvake u trajanju 3 minute.). Sa svojim stilom vožnje jedva sam napisao pola dnevnicke...Ma ne kukam ja sad, nego pokušavam dokučiti što me privuklo da ostanem u TIM ZIP-u...i dugo vremena sam to pokušavao dokučiti...

Na kraju ću vam otkriti što to, ako ne zaboravim ☺☺... E da, moram reći da je u istom trenutku skupa sa mnom krenuo i Marjanček tako da smo skupa počeli sad već te davne 2010. 1.5.... Sjećam se kao da je danas...

Kad smo već kod brojeva, TIM ZIP i ja imamo isti radni staž, oboje smo počeli 1992. Jako puno

godina, koliko se samo toga prođe...Koliko se toga napravi, nauči...A naučili smo jako puno!

Tako smo mi krenuli zajedničkim stazama. Posla je bilo kao u priči, nas servisera jako premalo, nema gdje me nema...Ali sve stižemo! Stižemo, ali gubimo snagu...Skupljam ja tako i po 300ti-njak radnih sati na mjesec, što nije dobro...Ali, što je tu je jer vrijeme ide i ide, a ja još uvijek pitam sebe zašto sam tu ...Nije to bilo ono što sam htio, tražio....A opet sam ostao...

Naravno, bilo je teških trenutaka, ali je isto tako bilo i onih lijepih, onih pozitivnih, onih koji čine smisao nekog odnosa...I kad razmislite - pa ovako funkcioniraju i uspješni brakovi, zar ne? Nigdje nije savršeno, jedva je danas spojivo i dvoje ljudi, a kamoli više...I eto, TIM ZIP I JA trajemo, a mnogi dobro znaju kako je moja bivša postala bivša... i zašto... Zato jer ja postavljam ljestvice jako visoko i tražim jako puno u bilo kojem obliku odnosa...Zato jer smatram da svi mi možemo davati puno i samim time odnos držati kvalitetnim, zanimljivim...

A da, davanje je po meni nešto što ima neizmjerenu vrijednost...Kad pogledate oko sebe, mnogi danas od pohlepe ni ne znaju što je to nešto dati. A dati nešto nije samo novac, dati se može svašta...I lijepa riječ, gesta, pomoć, vrijedi nekad više od bilo kakvog novca...Zašto vam ovo pišem? Zato jer u TIM ZIP-u puno puta možda i ne dobijem adekvatan novac, ali zato dobijem upravo to, dragi moji...pomoć, riječ, gestu...druženje, prijateljstvo, smijeh...

I tko meni može platiti sva moja sjećanja, sve događaje koje sam prošao u TIM ZIP-u svih ovih 12 i pol godina? Pa se tako sjetim trenutaka koji meni kao bajkeru ispunjavaju one osnovne životne vidove zabave kao što su putovanja, dobra klopa i druženje...I tako dođemo do svih onih naših skupova i team buildinga od Kezelea, preko putovanja u Hercegovinu, Liku...Još da svi kupe motocikle pa krenemo svuda čoporativno ☺☺☺☺...A ne nekakvim

busevima bez klime ☺☺☺☺☺☺.

A kao i svaka priča, tako i ova ima neke događaje koji te odrede, koji ti utiru puteve života... Tako bih i ja mogao nabrojati dva događaja koji su meni zacrtali budućnost, a usko je vezano uz TIM ZIP. Loš i dobar.. Fali još i zao iz onog filma, zar ne? ...Ne, ne fali zao.

Počet ću lošim. Kao često puta do sada - dojava iz Lidla, Split. Unos nekakvih programa u peći, pet minuta posla. Sjednem u Kengura (to vam je inače Kangoo) i gas do Splita, Kaufland, garaža, sendvič, završavam i da ću krenuti u Lidl...zvoni mobitel, javljaju mi da mi je preminula mama...Muk, nevjerica.. ljutnja, bijes...sve ono najgore na svijetu. Palim Kengura i gas u Lidl...Psujem i svadam se sam sa sobom, svjestan tog trenutka da moram izdržati 15 minuta, a poslije kako bude....Ušao sam u Lidl kao i uvijek sa smiješkom i unio te programe....Poslije je sve budućnost, jedva sam došao do Zagreba...

Ovo sam podijelio sada s vama da vam objasnim kako čovjek može imati snage u nekom trenutku jer tada sam mogao brdo prevrnuti. Ljutnja me nosila, a bilo mi je žao da netko ide za mnom i ubije dan vožnje i „soma“ kuna. Vjerujte da nije bilo lako, dugo sam se pitao kako....Da, najteži dio mog života u kojem u trenu ostaneš sam, bez ikoga...

Ipak, ja sam imao TIM ZIP..U njemu sam tog trenu imao mir, zaleđe, pa čak i nemir...Bivša je postala bivša, a TIM ZIP i ja krenuli smo dalje skupa.

I nije u životu sve tako crno pa se dogodi nekad i ono dobro ☺☺☺. Eto meni opet Lidl, dojava Zaprešić (uh taj Zaprešić) ☺. Osmijeh na lice, ulazim unutra kad tamo visoka plava žena hoda i vodi troje dječice, a pogledi nam se spajaju (ipak mi visoki muškarci ne možemo ne vidjeti toliko visoku ženu ☺☺☺)...ostalo postaje budućnost, neću o detaljima....A mi smo danas sretna ekipa i da nije bilo dojava iz Zaprešića, huh, tko zna...



naizgled nemoguće ciljeve.

Svijet je postao surovo mjesto, ljudi su postali sebični, nemaju osjećaj i razumijevanje za druge, gledaju samo svoje potrebe i interese. U takvom svijetu, koji će se ipak, nadam se, promijeniti na bolje i shvatiti u čemu je suština, postoji jedna oaza - oaza divnih i dobrih ljudi i u toj oazi samo takvi mogu i ostati, za drugačije nema mjesta.

Kažu - da nema tame, ne bi prepoznali svjetlo, da nema lošeg, dobro. Suprotnosti moraju postojati. Pretpostavljam da sam morala sagledati prvi aspekt da bih na pravi način prepoznala i dovoljno cijenila ono što imam sada.

Na prvom sam mjestu zahvalna što sam u TIM ZIP-u upoznala toliko nesebičnog čovjeka punog razumijevanja, punog ljubavi za svako- ga, čovjeka sa svim svojim vrlinama i manama, punog podrške, lijepih riječi, čovjeka ogromna srca u koje smo stali svi mi, a ima još mjesta neograničeno. Uz takvog čovjeka mogu postojati i opstati upravo ljudi slični njemu.

Prvi sam put u svom poslovnom okruženju osjetila pravu podršku i bodrenje, zajedništvo. Konačno je netko u meni vidio i prepoznao ono što jesam, vidio moje zalaganje, rad, trud, rezultate, moj potencijal i mogućnosti. Konačno je netko to glasno rekao, skrenuo pažnju, nagradio.

Dobrota i pozitivna energija su prijelazne, kada je neko dobar i brižan prema tebi, jednostavno ni ti ne možeš biti drugačiji. Tada se ulazi u začarani krug dobrote, niz koji se ne prekida i samo se nastavlja dalje. Takav stav donosi samo najbolje, iz toga se mogu izroditi samo pobjede i uspjesi. Takva je energija u našem timu.

Ono što je suština NAŠE PRIČE, priče pod imenom TIM ZIP, su ljudi, posebni ljudi, pametni, vrijedni, vedri, nasmijani, puni podrške, spremni pomoći svakome u bilo kojem trenutku.

Liga izuzetnih dama i džentlmena. Svatko od nas treba ići podignute glave i uzdignutog čela te biti ponosan što je dio ovog tima.

Ne mogu to baš svi, kao što reko, samo izuzetni.



### III. NAGRADA

**Denis Stanišić**, monter serviser

Možda ja nisam osoba koja može napisati duge retke. Nisam dugo s vama. Možda nisam ni rječit. Često sve što mislim bolje zvuči u mojoj glavi, nego izrečeno ili napisano. Možda nisam mnogo toga, ali osjećam da uz vas, uz vašu podršku, vodstvo i pristupanje vašoj obitelji postajem nešto više. Dakako, radio sam i prije, s ljudima, mnogim kolegama, nadređenima. Zato o tome mogu reći nešto, mogu usporediti neusporedivo. Od prvog dana, prvog razgovora, ostao sam pod dojmom te prisnosti i poštovanja. Mene kao osobe, kao radnika, kao muža i oca. Iako nisam imao iskustva, pružena mi je prilika da pokažem da mogu, želim i znam i više nego što sam bio svjestan. Najveći je dojam na mene ostavio taj, do sada nezamisliv, odnos prema radniku. Prema njegovim idejama, koje su u mom slučaju ranije bile neuvažavane, prema zdravlju i dobrobiti svakog pojedinca, rođendani koji se čestitaju... Jedva

da sam vam se pridružio, a već sam proveo 3 nezaboravna dana druženja, upoznavanja, pjesme i smijeha. Sve mi je to prijelo bilo nezamislivo.

U ovom kratkom vremenu proputovao sam velik dio Lijepa naše i koliko god da je, na trenutke, znalo biti i zamorno, vidio sam mnoga nova mjesta, obišao gradove u kojima nikada nisam bio. Uživao u ljepoti prirode koja me pratila na putu, slao svojim dečkima slike ljepote pejzaža. Upoznao mnogobrojne ljude, ponekad i njihove

priče. Najvažnije od svega je to da sam uvijek imao bezrezervnu podršku svojih kolega ako bih u bilo kojem trenutku zatrebao pomoć. Ipak sam još neiskusni u nekim stvarima, a to se, zbog njih, nikada nije dalo ni naslutiti.

Sve me to vraća na početak ove priče kada sam rekao da uz vas postajem nešto više. Više čovjek, više otac, više muž, a najviše od svega više radnik za kojega se nadam da je zaslužen postao dio vaše obitelji.



## **Anamaria Dominko**, stručna suradnica u Sektoru projektiranja i opreme

Godine 2017. otprilike u ovo doba, dok sam potpuno dezorijentirano hodala prema Trgu osjećajući do tad vjerojatno najveću količinu bijesa, nisam ni slutila da se baš tada rađa moja priča s TIM ZIP-om. Pad najtežeg ispita na Fakultetu osigurao mi je produljenje perioda studiranja, srušio tlo pod nogama.

Do zime spremna za novu borbu s trenutnim problemom, razmišljala sam kako najbolje iskoristiti tada nastali višak slobodnog vremena, kako situaciju iskoristiti za svoje dobro. Raz-

mišljanje me dogodine odvelo k mentorici završnog rada koja slovi za zahtjevniju i temeljitiju na Fakultetu.

Puno se toga u mom životu dogodilo "slučajno" pa tako i posjet web stranici Fakulteta koji je bio moj prvi susret sa Zakladom Ivan Bulić odakle sam i saznala za raspisan Natječaj na koji sam se, naravno, i prijavila sa svojim završnim radom. Znala sam da mjeseci skoro punog radnog vremena provedeni u labosu, gdje sam često čula kako se rad i trud uvijek isplate, te sati i sati kasnijeg pisanja moraju uroditi plodom. U jesen 2019. bila sam tako potpuno sigurna u sebe pri lažući svoju prijavu, a do kraja godine "već" sam i postala članicom Vijeća izvrsnosti.

Vjerujem da je tadašnja obavijest o odluci izabranih kandidata većini nas studenata donijela izazov s kojim se prvi put susrećemo - ustati pred članove Zaklade i poslovne partnere - podupiratelje te im se predstaviti. Mogu reći da sam se zahvaljujući svim iskustvima toga dana prvi puta osjećala onako poštovano kako se obično poštuje odrasle i prvi put cijenjeno, nagrađeno za svoj rad. Svi oni detalji, za koje i danas na radnom mjestu često mislimo da nitko ne vidi, poput odabira sjaja na papiru za proglašenje dobitnika, meni su tada jako puno značili. Vidjelo se da je netko iskoristio svoje vrijeme, iskustvo i smisao za estetiku. No ni tada nisam imala pojma da ću koju godinu kasnije raditi s osobom koja je,

na primjer, naručila izradu Vincekovih kapica za dobitnike koju sam tog dana pojela kada sam shvatila da je jestiva i slatka.

Časopis INFO 92 tako se, ponovno slučajno, na godinu našao u mojim rukama. Pročitala sam iskustvo stipendistice o pomoći Zaklade pri pronalasku posla. Ta priča bila mi je plan B nakon mojih višemjesečnih samostalnih lutanja jer se nisam dala podcijeniti, kao i nakon razgovora na kojima se radno iskustvo očekuje, a nitko ga mladima ne nudi. Priča koja me prošle godine i dovela do TIM ZIP-a, gdje fokus prilikom razgovora nije bio na tome gdje sam radila, nego tko sam i što želim biti. To dovoljno potvrđuje i činjenica koju danas znam - da mnogi pri prvom dolasku u tvrtku ne znaju čime se TIM ZIP točno bavi i piše li se uopće TIM ili TEAM, dok koju godinu kasnije izrađuju višemilijunske ponude ili "samo" svojim trudom i uzornim ponašanjem zaslužuju biti dio zajednice. Jedino važno tada bilo je što sama želim učiti o strojevima – dakle Opremaši. To da sam spremna raditi od 8 do kraja, biti sretna, biti sprema svaki dan na nešto novo.

Kada bi me tijekom srednje školi pitali što želim raditi, nikad nisam znala konkretno odgovoriti. No, osluškujući sebe u tišini, osjećala sam da želim raditi na odgovornom mjestu, da će pravi posao za mene biti onaj koji će mi odrediti stil života od kojeg mi neće biti mučno, iako ne znam kako se zove to radno mjesto. Danas čvrsto odgovaram da sam zadovoljna time gdje sam i onime što radim, uz tuđi komentar da se to danas uistinu rijetko čuje.

Moj prvi radni dan?

Na papiru: TIM ZIP, 01.01.2022., subota.

Što u firmi točno radim?

Problem kao i kod većine, drugima se to ne može objasniti. Svi rade sve.

Što sam do sad naučila?

Bolje rečeno, najbolje upamtila:

Stvari prvo treba postaviti logički. Ako 1 čovjek

kuću gradi 10 dana, 2 će ju izgraditi za 5 dana.

Ako si petkom do kasno na poslu, zapravo si u plusu jer nisi u izlasku.

Ne šalji prazan e-mail.

Zbirno znači da to svi vide.

Rusija zauzima 11,5% zemaljskog kopna, u Makedoniji se još može vidjeti sprovod gdje nose pokojnika na ramenima, a Charlesu je prvi radni dan sa 73 godine.

Uz peć ponudi i napu s ventilatorom.

Produžena stopa na nožu služi boljoj homogenizaciji, a Diosna nema nož.

Za korištenje kalkulatora možeš dobiti otkaz.

U Excelu se mogu crtati krafne na tacni.

Mlijeko ima 12% suhe tvari.

Jelički dukat je iz bačve.

Brojke poravnaj u desno.

Beskvasno lisnato školski ima 144 sloja maslaca.

Opušteni i preširoki bruhovi daju širok proizvod s puno restova.

Fiksni lonac ne možeš pomaknuti. PDV od bruta je  $x2 / 10$ .

Postoji mikser umjesto ruku.

Jaje ima 50 grama.

Layeru u dwg-u gasi na pahuljici.

Nikad dovoljno lijepih želja i pozdrava.

Koliko god puta vlastiti rad prekontroliraš, ne vidiš pogrešku.

Ne kupuj auto u Šapcu.

Automatik se pali na N. Navodno može i na P.

Itd.

Itd.

Osjećaj se počašćeno što se zoveš Mala.

Gdje sam trenutno?

Ovakvo radno mjesto TIM ZIP do sada nije imao. Barem tako kažu...

Gdje ću biti?

Kakav mi je početak priče, bolje da ni ne znam...





## **Andrea Ljubić**, tadašnja voditeljica Podružnice Jug

Moja priča započinje 2018. godine kada sam na hodnicima svoga fakulteta, Prehrambeno-biotehnološkog, uočila plakat o Zakladi Ivan Bulić.

Nakon proučavanja osnovnih informacija i priče kako je stvorena i zbog čega je utemeljena sama Zaklada, odlučila sam se prijaviti. Ostala sam ugodno iznenađena kada sam svoje ime pronašla na listi dobitnika stipendije najboljih studenata na diplomskom studiju. Tek kada sam na poziv upravitelja Zaklade prvi put došla na razgovor, shvatila sam kako nije mala stvar što sam dobitnica stipendije Zaklade, Zaklade čiji je glavni cilj pomoć u realizaciji ideja mladića kojeg nikad nisam upoznala.

Međutim, nije to bila samo financijska pomoć tijekom studiranja, već mnogo više od toga. Odazvala sam se na svaki poziv Zaklade na razne aktivnosti poput Retro sajma u TIM ZIP-u te uskršnjeg seminara gdje sam prvi put došla u doticaj s pekarom i vrsnim stručnjacima u pekarskoj branši. Bilo mi je drago da smo bili aktivni članovi Vijeća izvrsnosti te sam se uvijek pozitivno iznenadila kada bih dobila čestitku za

blagdane narednih godina, sve do 2021. Zaista, Timzipovci i Zaklada daju na važnosti svakom od nas mladih i zahvalnih studenata.

Nakon diplome i rada na Fakultetu te srednjoj školi obratila sam se gospodinu Buliću. Uvijek sam imala osjećaj dobrodošlice u bilo kakvom kontaktu s TIM ZIP-om i Zakladom. Spletom okolnosti nudio mi se posao u pekarnici Ekos Cakes, međutim zbog privatnih sam razloga odbila taj posao. Par dana prije, bila sam čak i na razgovoru u vodećoj pekarskoj industriji. Nakon tog razgovora za posao, ispred zgrade te firme vidjela sam sivog Megana s malim slovima TIM ZIP. To je bio znak - Andrej.

Ubrzo sam prihvatila posao u TIM ZIP-u, u Sektoru sirovina. Prvi radni dan bio je neobičan. Ušla sam kroz nepoznata vrata, ali nekolicina kolega nisu mi bili stranci. Srećom, dvojica od njih bila su u mom sektoru. Dvojica koji su čista suprotnost. Puno savjeta, strpljenja i kava popilo se sa spomenutim kolegama. Zapravo, ubrzo sam shvatila kako je lakše raditi u muškom kolektivu nego u ženskom.

Svoju prvu godinu rada kao pripravnica opisala bih kao dinamično razdoblje puno velikih izazova. Nakon prihvaćanja pozicije voditelja prodaje u Podružnici Jug, uslijedilo je razdoblje koje me ojačalo u mnogim mojim nedostacima. Stekla sam dozu samopouzdanja koja je došla nakon rješavanja nekih situacija, konflikata, uspjeha i padova. Naučila sam pravu definiciju timskog rada u ovoj firmi. Jako mi je važno da je akcent na mladoj i energičnoj snazi što se vidi iz mnogih situacija.

Ljudi su kotač koji pokreće poslovanje bilo kojeg poduzeća. Bez ljudi nema poslovanja, ali ne bilo kakvih ljudi. Zaposlenici ove firme zaista su dobri ljudi, empatični, vrijedni, predani i uvijek spremni pomoći. Ova firma ističe se od ostalih po tome što djeluje, zaista u velikoj mjeri koliko može, kao pravi primjer društveno odgovornog poslovanja.

Također, pazi se na mnogo detalja, a sitnice čine velike stvari. Rođendanske čestitke, pokloni uoči slavlja velikih blagdana pa čak i kuta koju nosim ima ušiveno moje ime! Sitnice pokazuju veličinu čovjeka.

Drago mi je da sam dobila priliku biti dio TIM ZIP-a. Što su izazovi jači, to je želja za napret-



## Andjelko Kraljić, voditelj Podružnice Istok

Kako većina bajki počinje s „jednom davno“, neka tako počne i moja.

Dakle, jednom davno, razočaran stanjem u državi, vlašću, korupcijom u svome gradu, uputim se u Zagreb na razgovor za posao, u jednu, meni tada potpuno nepoznatu tvrtku. Lijepo pročelje, profesionalan i ugodan doček, sušta suprotnost bjelovarskim tvrtkama.

Ulazim u ured u kojem već je smrtno ozbiljan brkati gospodin, imenom Ivan Bulić. Sada to mogu priznati, kada me pogledao, došlo mi je da pobjegnem van. U razgovoru, dotakli smo se mnogih tema, a led je probijen jer smo studirali isti Fakultet, Fakultet kemijskog inženjerstva i tehnologije.

kom veća. Nadam se da ću uvijek na svom radnom mjestu biti cijenjena jer nije lako biti žena u muškom svijetu.

Za kraj bih nadodala da kontinuirano usavršavanje u osobnom i poslovnom smislu jedini je pravi put ka napredovanju i razvitku. A to je upravo ono što TIM ZIP pruža svakome od nas.

I tako je krenula bajka.

Uz gospodina Franju Klarića, na stotinama prezentacija, naučio sam sve o tijestima, predtjestima, kiselim tijestima i svim ostalim tijestima 😊. Franji je mrak padao na oči kad je vidio moje zahtjeve za prezentacijama, gdje je gotovo uvijek bilo toliko proizvoda da ih je bilo nemoguće napraviti u jednom danu. Nemoguće svima drugima osim nama - sve smo mi to odradili.

Gospodin Ivan Bulić često nam se pridruživao na druženjima nakon prezentacija, na večerama i nezaobilaznoj Beli. Kupci su ga jednostavno voljeli zbog svog karaktera, stava i poštenja. Od njega sam naučio ne samo sve o poslovanju, nego ponajviše to kako biti čovjek. Čovjek kojeg će klijenti cijeniti i uvažavati, a onda je dalje, oko prodaje, sve relativno lako.

Red, rad i disciplina – često sam čuo te riječi od Predsjednika Uprave, gospodina Vlatka. Nije mi to bio problem jer sam i sam karakterno takav, no najviše me se dojmila njegova nesebičnost u davanju i pomaganju drugima, njegova humanost, njegovo davanje od srca bez očekivanja ičega zauzvrat.

Da rezimiramo, zašto bajka? I u bajkama ima lijepih i manje lijepih situacija, baš kao i u ovom našem poslu, kao i u životu, no bajka stoga što su me ta tri čovjeka, svaki na svoj način, u velikoj mjeri oblikovali danas kao osobu, i bez lažne skromnosti, mogu reći da sam dobro ispao. 😊

Hvala im svima na tome!



## Asja Vargović, stručni suradnik u Sektoru tehničkih poslova

Kako napisati priču za koju ni ne znaš tada da će postati baš tvoja priča!? Moram priznati, ni malo lak zadatak pretočiti sve svoje doživljaje, sva svoja zapažanja, iskustva i osjećaje koji su satkani u tebi na jedan list papira. Krenula sam u životnu pustolovinu ne znajući što mi donosi budućnost. Međutim, jednog dana, u mnoštvu svih natječaja za posao koje sam pohodila, ugledala sam i natječaj firme TIM ZIP te sam bila pozvana na razgovor i testiranje što je prošlo izuzetno dobro... No, stjecajem nekih okolnosti direktor i direktorica rekli su mi da imaju u vidu nešto drugo za mene kada se realiziraju neki važniji ugovori te da će čuvati moj životopis i povratno me kontaktirati kada za to dođe vrijeme. Iskreno, pomislila sam: „*pusta priča*“. Bio je to za mene jedan nadasve mukotrpan i iznimno izazovan put isprepleten raznim iščekivanjima, nadanjima i razočarenjima dok jednoga dana, na moje veliko iznenađenje, nakon 2 godine, nisam bila pozvana od tih istih direktora i direktorice da dođem preuzeti posao u roku od samo 3 dana. Tog trenutka, od radosti i sreće koju sam osjetila, nisam znala kuda prvo krenuti i što

prvo napraviti budući da tada više nisam živjela u Zagrebu. Međutim, neki ljudi, moji prijatelji, koji su bezrezervno uvijek bili tu uz mene, bili su i tada.

Na samom početku, istovremeno sam osjećala uzbuđenje, sreću i strah budući da sam se paralelno suočavala s osobnim, vrlo teškim i nepredvidivim životnim okolnostima s kojima se nisam lako nosila.

Moram priznati da sam se našla pred velikim izazovom i pred mnoštvom zadataka i nepoznanica budući da sam odrađivala dva posla. Marljivo sam iz dana u dan usvajala neku novu materiju jer sam u relativno kratkom periodu željela savladati cijelu jednu paletu različitih i vrlo kompleksnih stručnih poslova koji su zahtijevali, malo je reći, multitasking. Svakodnevno sam davala 120% sebe kako bih opravdala ukazano mi povjerenje. Uz sve to, morala sam naučiti i neke druge, također vrlo složene poslove, kako bih mogla mijenjati kolege zbog godišnjih odmora. Što reći, bilo je iznimno teško, iscrpljujuće i stresno uz bezbroj svakodnevnih pitanja kako i zašto, ali podrška i pomoć svih kolega, bez kojih nikako ne bih uspjela, nikada nije izostala. Prelazila sam često svoje granice izdržljivosti i pomislila kako možda ipak neću uspjeti.

Bilo je, rekli bi mnogi metaforički, *proliveno puno suza i znoja* da se ostvari cilj kojem sam težila. Kako je vrijeme prolazilo, osjećaj straha i nemira puno je brže nego što sam očekivala zamijenila neka nova energija, borbenost, ponos i zadovoljstvo. I tada sam shvatila da je sve što nam je ponekad potrebno zapravo netko ili nešto što će nas pritisnuti, probuditi u nama želju ili pak inat da bismo uspjeli.

Nakon svega mogu samo reći da kroz iskušenja učimo i postajemo svjesni koliko smo zaista jaki shvaćajući da smo nakon svih tih iskušenja izašli jači, spremniji i pametniji. Važno je nikad ne odustati jer je jedina prava razlika između uspješnih i neuspješnih u djelovanju.

Ovim putem koristim priliku kako bih zahvalila svim kolegama i kolegicama koji su bili uz mene i pomagali mi jer istina je da bez vas svih ne bi bilo moguće.

Međutim, posebnu zahvalu dugujem svom šefu, Vedranu Pavkoviću i kolegici Sanji koji su vjerovali u mene čak i onda kada ja nisam. Hvala vam iz dubine duše i srca!

Moram naglasiti da sam izuzetno sretna što radim u tvrtki u kojoj su zaposlenici *najvažnija imovina* te mi je osobita čast i zadovoljstvo biti dio tako izvrsnog tima TIM ZIP-a. Također mi je čast što sam ujedno bila i dio nekih jako važnih projekata poput TIM ZIP EXPO sajma i što sam istovremeno ovdje kada je realiziran, mogu slobodno i sa velikim ponosom reći, povijesni posao naše tvrtke sa bliskoistočnom kompanijom čiji je idejni tvorac gospodin Vlado Sučić, a koji će u budućnosti zasigurno donijeti višestruke dobiti za našu tvrtku i za sve nas. Svima koji su na tom projektu ostavili neprospavane dane i noći, ovim putem s velikim poštovanjem iskreno čestitam.

Posebno želim izraziti divljenje i poštovanje

direktoru koji je uspio za svih ovih 30 godina postojanja tvrtke, poput vještog vrhunskog dirigenta jednog prestižnog simfonijskog orkestra, na vrlo zavidnoj razini ukomponirati samo najbolje odlike svakog pojedinca - znanje, intelekt, iskustvo, talente te ideje, istovremeno motivirajući svakog od njih na neprestano usavršavanje i djelovanje kako bi taj orkestar zvučao briljantno, a ujedno ne izostavljajući niti jednoga od njih zaslužno nagraditi i pohvaliti.

Dragi naš direktore, uz dužno poštovanje kao što i sami vrlo dobro znate, ne zvuči taj Vaš - naš orkestar tako neprikosnoveno dobro samo zato što Vi imate mnoga interdisciplinarna znanja i vještine pa na vrlo sofisticirani način uspijevate sa svoje dvije ruke vrlo uspješno muzicirati - *tajna uspjeha* leži u činjenici što čovjek sa svoje dvije ruke može napraviti čudo, ali sa 142 može napraviti remek djelo kojem svjedočimo danas i kojem ćemo bez ikakve sumnje svjedočiti i u budućnosti.

Na samom kraju želim istaknuti ono najvažnije, da ne zaboravimo nikada kada je teško... i kada je najteže - neki će ljudi uvijek biti tu, zato hvala vam, hvala za sve.



*Ljubav je to  
što nas  
spaja!*



## **Astrid Vajdić**, stručna suradnica u Sektoru projektiranja i opreme

Rujan, 2020.

Počinje moja priča u TIM ZIP-u.

Dolazim na velikoj raskrsnici svog života, pandemijsko doba, maske na licima, novi, nepoznati ljudi, novi posao. Ne lovi me panika, ali sam u stresnom stanju, to je sigurno.

Napusti te neka određena sigurnost u životu i moraš krenuti dalje. Ponovno si učenik, pomalo sramežljiv, nesiguran i ponovno si mali i nitko o tebi ništa ne zna, i moraš se podići, baš kao Feniks iz pepela.

Kažu da je lako pobjeći od svega, ali hrabrost je ostati i boriti se jer svaki čovjek po prirodi teži znanju.

Stoga je jasno da je čovjek biće sposobno da živi u društvu više nego svaka pčela i svaka životinja koja živi u stadu. Jer priroda ništa ne čini uzalud, a od živih bića jedino čovjek ima razum.

Iskoristi svoj um i kreni, rekoh sama sebi!

Tako i bi tako! Dan po dan. Krenulo je učenje, nova saznanja. Shvatila sam da i moji kolege svakodnevno uče i da je u tome cijeli princip rada u TIM ZIP-u. I da u stvari niti meni ne predstavlja problem, dapače, da mi ta prilagodba i novi suvremeniji način rada u potpunosti odgovaraju.

Da želim saznati, naučiti, biti sve bolja i svima dokazati da mogu, a ono što ne znam, naučit ću, iako je sve za mene potpuno novo, niti blizu nečem bliskom što sam do tada imala prilike raditi. Vjerujem da je moja volja i entuzijazam prepoznat.

I koja li je veća sreća, nego doći u tvrtku koja slavi kruh. Najsvetiju namirnicu svijeta.

Svaki je divan i najbolji! I kruh naš jučerašnji i kruh naš današnji, kruh crni, bijeli, polu-bijeli, okrugli, niski, visoki, pereci, žemlje, pšenični, kukuruzni, zobeni, raženi, toliko željen i sanjan, tako poželjan i tražen.

Kruh je blagoslov stola. Najslade su kriške koje s nekim dijelimo, najveći mu je blagoslov kada ga srcem dajemo onima koji ga samo sanjaju.

Molimo za kruh svagdašnji da bismo ga imali koliko trebamo, a dijeleći s onima koji ga nemaju da bismo ga svi s blagoslovom imali u izobilju. Kruh je uistinu dobar.

**Pa budimo i mi dobri kao kruh, prema svima oko sebe.**

I bili su u TIM ZIP-u dobri i dijelili kruh nesretnim ljudima na Baniji, jer i potres nam se dogodio od kada smo zajedno. I tada je TIM ZIP pokazao svoju veličinu i poklonio ljubav i pomoć unesrećenima i potrebitima.

Pomoć obitelji koja je izgubila dom, djeci koja su ostala bez škole. Ljudima smo donosili kruh u razrušene domove.

Upravo te osobine su najvažnije: nesebičnost, velikodušnost, poniznost. Biti spreman pomoći onda kada je najpotrebnije.

I radili smo iz svojih domova, organizirano, i sve je izvrsno funkcioniralo, i svi smo se bez problema prilagodili. I to se može, pokazalo se, bez ikakvih problema. Jedino se nismo družili i sastajali uživo, samo na Zoom sastancima.

Prvi event i prvo druženje bilo je održavanje Svečane sjednice Zaklade Ivan Buliću u prosincu

2021. na koju sam pozvana da sudjelujem i čime sam iznimno počašćena.

Zajedno smo bili na EXPO sajmu. Sajmu kojim smo tolikim ljudima pokazali tko smo, kakvi smo, što radimo i što im možemo ponuditi.

Bili su to dani u kojima smo imali isti cilj - pokazati gostima, izlagačima, posjetiteljima što znači TIM ZIP.

To je dotad bio najjači osjećaj pripadnosti i zajedništva. Radilo se danima, pripremalo, znojili smo se, žurili i pretvorili ta dva dana u nezapamćen sajam izvrsnosti.

Zahvalnost za uloženi trud na najljepši mogući način osjetili smo na team buildingu na Plitvičkim jezerima u srcu naše prekrasne Like.

Tri predivna dana (da ne zaboravimo i noći) u opuštenom okruženju, ispunjena divnim sadržajima: od igara, druženja, obilaska jezera, spilje, Muzeja Nikole Tesle, uz obilje hrane i pića, do predivne večeri uz klapu na Gackoj. Uistinu je nevjerojatno što smo sve uspjeli vidjeti i doživjeti u tako relativno kratkom vremenu. Čula se samo glazba, smijeh i radost. I što može biti ljepše nego vidjeti neka nova (stara) mjesta u okruženju toplih i sretnih ljudi? Neopisivo.

U međuvremenu dogodilo se i čudo.

Dogodio se projekt OMAN. Najveći i najzahtjevniji projekt tvrtke ikad.

S ponosom mogu reći da sam uključena u taj projekt i doista mi je iznimna čast biti mali ko-tačić u njemu.

Ogroman izazov za TIM ZIP za koji se, prije svega, moramo svi pokloniti i zahvaliti ljudima koji su nas doveli do njegovog ostvarenja. Volja, znanje, profesionalnost, energija i upornost koju su pokazali gospodin Bulić, Vlado i Andrej, kao i TIM ZIP-ova enciklopedija Dejan, te naravno i mnogi drugi, koji su zaslužni da se takav projekt ostvari. Bila je to borba koja traje već neko vrijeme, bilo je uspona i padova, no nisu popuštali. U inat svemu, i koroni i ratu u Ukrajini, podivlja-

lom tržištu, vrtoglavom rastu cijena, skepticima i nevjernim Tomama, projekt je krenuo.

Mi smo unutra! Naši vodeći ljudi uspjeli su probiti granice i zidove jedne arapske nacije, toliko vjerski i kulturološki različite od Europe i Europljana, uvjeriti najstarije trgovce svijeta da je TIM ZIP sposoban odraditi za njih takav mega projekt i dovesti Europu k njima te ostvariti njihove želje. Nimalo lak, štoviše iznimno težak zadatak i doista sam impresionirana što radim okružena ljudima koji su nadareni, sposobni i uporni ostvariti ciljeve koje stavljaju pred sebe.

Upravo je to poticaj, vjetar i bura koji i mene tjeraju da budem bolja i kvalitetnija osoba, baš u inat samoj sebi, upravo kako su i naši TIM-ZIPOVCI djelovali ne samo u ovom projektu, naravno, nego i mnogim drugim projektima u kojima sam bila prisutna od kada sam dio tima.

Ogroman je to utjecaj na sve kolege i kolegice koji su već dugo dio TIM ZIP-a i bez čijih se sposobnosti ne može, kao i na mlade ljude kojih ima sve više, koji su željni znanja i napretka. lijepo je dijeliti ured s mladim kolegama i kolegicama koji su baš to - pametni, inteligentni ljudi, željni novih spoznaja. Također, lijepo je biti u društvu iskusnih ljudi koji su stvorili, njegovali i oblikovali TIM ZIP u ono što je danas.

Nadam se da ćemo tako nastaviti i nadalje. Da ćemo našim brodom obići još puno zemalja svi zajedno.

Moje osobno iskustvo u TIM ZIP-u veoma je kratko spram postojanja tvrtke kojoj ovim putem čestitam dugogodišnje postojanje, opstanak kroz teške periode kao i proslavu 30 godina na zahtjevnom tržištu koje svakodnevno napreduje te izranja nove specijaliste u proizvodnji kruha i slastica. Nadam se da ću s vama provesti (doživjeti) još niz godina.

Čestitam vam od srca i želim svima da zajedno provedemo još jedan divan dan koji ćemo pamtit!



## **Božica Magdić**, pomoćnica direktora za računovodstvo

Najprije upućujem iskrenu čestitku Vlatku Buliću što 30 godina uspješno vodi ovu NAŠU firmu. Za to je trebalo puno hrabrosti i znanja, a on je imao oboje.

Izuzetno mi je drago da sam i ja u tu priču ugradila svojih 25 godina života i rada.

U tih mojih četvrt stoljeća (nije baš malo) sjećam se uspona i padova (visoke kamate na kredite za gradnju zgrade, kriza, covid ...) pa opet uspona.

Zahvaljujući pametnom i promišljenom rukovođenju, iz svega smo uvijek izlazili jači i bolji.

Pamtim naš susret u Mateusu kada me Vlatko upitao želim li raditi u TIM ZIP-u. Pristala sam i nikad nisam zažalila zbog te moje odluke (namdam se da je obostrano 😊).

Ne kažem da nije bilo teških trenutaka i situacija, ali sve smo uspjeli riješiti i ići dalje.

Kroz računovodstvo je u tih 25 godina prošlo 20-ak ljudi, promijenili smo tri programa, imali podjela i spajanja firmi, bilo je bezbroj probnih izvještaja i bilanci...

A sve to s ciljem da se na vrijeme donesu ispravne poslovne odluke.

Osim rada, tu su i druženja za pamćenje. Bila sam na svim team buildinzima, od onog prvog na Plitvicama do ovog posljednjeg opet na Plitvicama. Koja koincidencija – Plitvice su moj rodni kraj.

Puno toga smo vidjeli, doživjeli, degustirali specijalitete kraja, bolje se upoznali ... i sve to uz smijeh i zabavu. Tu su i tradicionalne proslave Dana firme na imanju Kezele koje su uvijek zanimljive i posebne.

Hvala Vam!

Na kraju ovog mog pisma, želim Vama šefe i cijeloj firmi TIM ZIP puno uspjeha u realizaciji planiranih projekata u nadolazećem razdoblju. Veselim se i novim team buildinzima.



## **Dalibor Kralj**, voditelj prodaje u Sektoru tehnološke primjene i razvoja

Priča o malom pekaru i događaju koji ga je promijenio.

Stajao sam na životnoj prekretnici. Odjednom, ono što je bilo ostavio sam iza sebe i krenuo u nova životna putovanja, da više konačno odrastem i izađem iz oklopa djeteta.

Kao mali sanjao sam da postanem astronaut. Pa tko od djece nije? Međutim, put i odrastanje odveli su me u neki drugi svemir, svemir pekarstva. Bilo je vrijeme da se pozdravim s noćnim smjenama i dragim ljudima koji su me pratili na odlasku i koji će mi uvijek ostati u mislima.

Na ulasku kroz vrata u novu firmu, začuje se glas: „Dobro došao u TIM ZIP!“

Sve je bilo tako veliko, ubrzano; novi grad, novi ljudi.

Moj je život dobio novu dimenziju, novi smisao.

Upoznao sam drage i sposobne ljude, pune povjerenja i nade za boljom budućnosti.

Pružili su mi toplo utočište, dali mi snage i gurali da nastavim dalje, od najmanjeg do najvećeg

grada, države, pa čak i kontinenta, nisu mi dali da se predam.

Znam da ću ovim poslom učiniti nešto dobro, osjećajući se ljepše, znajući da sam uradio nešto korisno, za sebe i za druge.

Ovaj posao ima i mana i prednosti, kao i svaki drugi. Svjestan sam tih mana, mogu reći da me pomalo i plaše. Ipak, ne obazirem se na njih, trudim se gledati samo dobre strane.

Tehnolog u ovoj firmi je poput liječnika - liječnika koji liječi zdravim kruhom, osobe koja nosi velik teret i odgovornost u svakom trenutku.

Rad i život s vitezovima okruglog stola, sjediti među njima već 3,5 godine, uživati u njihovom povjerenju. Kako je to uspjelo jednom malom običnom pekaru? To je još uvijek tajna svemira.



## **Damir Žepina**, voditelj Podružnice Rijeka

O, kako je teško sročiti u tekst 15 godina rada i izraziti sve te događaje i osjećaje perom na papiru. Dolazak na brod zvani TIM ZIP prije 15 godina, putovanje s posadom, a na kormilu s kapetanom Vlatkom – uzbudljivo, nepredvidljivo i doista poučno.

Brod s puno posade, koju čine raznovrsni umjetnici svojih zvanja, tukla je nevera, okrutna

i nepredvidljiva mora poteškoća, u kojoj su se neki mornari iskricali dosta rano, jer je bilo sve samo ne jednostavno.

Puno rada, discipline, odricanja i učenja, a na kraju pjesme, smijeha i svega što u jednom zdravom poslovnom okruženju nastaje.

Teško je izdvojiti samo neke od 5475 provedenih dana.

Sa sigurnošću mogu reći da je najteži dan u TIM ZIP-u bio kada smo izgubili kolegu, a iznad svega prijatelja Ivana Bulića.

Nastala je tišina i bol duboka.

Najsretniji dani bila su druženja cijele firme na *team buildinzima*, a posebice na zadnjem u Pli-tvicama - nešto predivno.

Time završavam svoju priču *15 godina s TIM ZIP-om* i ispričavam se Vlatku za neprospavanu noć.

*Da me vidi babo,*

*da me vidi babo,*

*da se opijam,*

*da se opijam,*

*sedam Jägera...*





## Ines Vlaović, voditeljica projekata u marketingu

Kad bih trebala nešto reći o TIM ZIP-u, bila bi to priča o jednoj kriški kruha.

Jedna kriška s dvije strane, onako kako i priliči. Pridruživši se TIM ZIP-u uvidjela sam da vlada radna, ali ugodna atmosfera s jasnim ciljevima i visokom dozom ozbiljnosti i predanosti.

To vam je ta gornja strana kriške – ona koja se vidi, koja predstavlja nas i koju svi mi predstavljamo zajedno. To je onaj naš tjedan, naše aktivnosti i konačno naš uspjeh. Strana koja čini našu svakodnevicu i koja nas oblikuje – upornost, trud, entuzijazam, sve ono što nam je donijelo iznimne rezultate kojima se i danas ponosimo.

U vremenu kad se svijet svakim danom okreće sve brže, uvažavanje, solidarnost i obiteljska kultura povjerenja posebno su važni.

Ako pak okrenemo našu krišku na drugu stranu, naići ćemo na to zajedništvo. Zajedništvo kojem svjedočim od prvog radnog dana, koje je odavno nadišlo granice hladnog radnog odnosa.

Oslonac, ljudskost, suosjećanje, sastojci su koje na ovoj strani kruha nalazimo. Svi, svaka mrvica tog kruha čini cjelinu i nedjeljivi je dio.

Jedino tako, zajedno, i na ovakav način plodovi rada bili su i ostali nacionalno, regionalno i međunarodno prepoznati.

Kora koja spaja krišku, veže njezine dvije strane, to vezivo koje prožima društveno i radno tkivo naše firme otpočeka je sveprisutno u obliku jedne osobe.

Osobe koja je kroz humanost i pomoć, bilo da se radi o radnim djelatnostima ili društvenim odnosima, postigla da ostanemo znatiželjni, učimo, odlučujemo sami i razvijamo hrabar, inventivni duh, da djelujemo lokalno, ali s globalnim učinkom, da u ovoj našoj zajednici radimo što volimo i volimo to što radimo!

Što onda napisati u zaključku?

Čini mi se možda najprikladnije, jer s kruhom sam i započela, iskoristiti onu poslovicu O KRUHU SA 7 KORA. Ne, nije to priča o moru i pomorcima.

To je TIM ZIP – moja priča, ali je priča o njegovih 7 kora koje sam prepoznala i doživjela:

1. Obiteljskoj atmosferi na radnom mjestu
2. Uzajamnom poštovanju i toleranciji
3. Uvažavanju
4. Solidarnosti
5. Humanosti na djelu
6. Snažnom timskom duhu
7. Visokoj radnoj motivaciji

I na kraju, biti dio tog kruha i te priče velika je sreća i zadovoljstvo, jer bilo da ste poslodavac ili djelatnik, najvažnije i prije svega je BITI ČOVJEK. Okolina će to vidjeti, cijeniti i vratiti.



## Ivan Martić, direktor Sektora sirovina

TIM ZIP i ja.

Ja i TIM ZIP.

Od 1. rujna 2018. ne možemo se promatrati odvojeno, mi smo jedno.

Svi koji me poznaju znaju da sam zaposlen u jednom posebnom poduzeću, bilo zbog onog simpatično oslikanog Clia kojeg sam vozio u početku (da, onoga sa slikom krafni i croissant!) ili zbog posebnog sjaja u mojim očima kada objašnjavam čime se sve bavimo i što smo sve sposobni organizirati.

Ipak, moja priča o TIM ZIP-u krenula je godinu dana ranije, na PBF-u, pri kraju jednog predavanja moje drage profesorice Duške. Po prvi puta smo čuli priču o nesretnoj sudbini jednog mladića i intelektualca koji nas je prerano napustio, ali i o ogromnoj snazi njegove obitelji da ime i lik Ivana Bulića postane simbolom plemenitog pomaganja putem Zaklade - kako izvrsnim studentima i znanstvenicima, tako i onima najpotrebitijima u društvu.

Kao radoznali student odlučio sam se prijaviti na natječaj za dobivanje stipendije, ni ne sluteći

da će mi taj čin u potpunosti definirati karijerni put i da ću nakon 5 godina pisati esej pod nazivom TIM ZIP i ja.

Prvi susret s djelatnicima tvrtke protekao je u Zlatnoj dvorani Hrvatskog instituta za povijest, u grotlu emocija koje nikoga nisu ostavile ravnodušnim.

Nakon tog događaja jednostavno sam osjetio da netko stoji iza mene i da ću sigurno ostati trajno povezan s TIM ZIP-om i Zakladom Ivan Bulić.

Tijekom pripravničkog staža u TIM ZIP-u me dočekalo mnoštvo empatičnih ljudi spremnih na nesebično dijeljenje svog znanja i vještina. NezaBORAVNI su trenuci u kojima me g. Franjo Klarić uvodio u svijet pekarstva i kiselog tijesta, dok bi u kratkim pauzama između predavanja raspravljali o akcijama Dinamovih igrača na prethodno odigranim utakmicama. Gospodin Ivan Bulić je uvijek znao svojim emotivnim pristupom motivirati sve zaposlenike, a posebno nas koji smo tek zakoračili u poslovni svijet. Posebno pamtim njegovu rečenicu: "Mali, rekao sam Vlatku, mislim da si ti budućnost TIM ZIP-a", koja me potaknula da radim još više i jače.

Izazovan je bio moj dosadašnji put u TIM ZIP-u; od pozicije pripravnika tehnologa i pripreme pekarskih proizvoda, preko voditelja prodaje u Dalmaciji te voditelja podružnice u Zagrebu obišao sam gotovo sve pekare na tom području. Intuitivno vodstvo tvrtke preusmjerilo me s tehnoloških zadataka prema onima komercijalne i ekonomske prirode, na čemu sam posebno zahvalan jer su prepoznate moje poslovne aspiracije.

Posao u TIM ZIP-u zahtijeva potpunu predanost, stoga su učestala putovanja normalna svakodnevnica u našem poslu. Priznajem, prošao sam i kroz teže trenutke u kojima sam bio odvojen od mlade, tek osnovane obitelji, ali zato je bilo ključno da cijela obitelj prihvati da posao u ovoj tvrtki nije tek obični posao, već se mora shvatiti kao način života.

Brojne sam destinacije obišao s kolegama iz tvrtke i mogu sa sigurnošću reći da su upravo zajednička putovanja najbolja prilika za povezivanje, druženje i stvaranje pravog timskog duha. Danas, nakon nešto više od 4 godine rada u TIM ZIP-u, osjećam da zajedno rastemo, probijamo barijere i mijenjamo pekarski svijet. Dolazak novih, mlađih djelatnika potiče me da prenosim vlastito znanje s ciljem razvoja produktivnosti



## Josip Morduš, voditelj Podružnice Zapad

Stigao je još jedan mail, ali ne bilo kakav.

Čim sam vidio o čemu se radi, prestao sam pakirati robu u kutije na još jednom u nizu studentskih poslova koje sam u to vrijeme radio. Znao sam o čemu je riječ, e-mail je poslala Martina Kolak i na listi dobitnika stipendije pronašao sam svoje ime. Gledajući sada 4 godine unazad, to je bio najvažniji mail koji sam ikada dobio. Tako je sve počelo, no vratimo se još malo unazad.

Na jednom eventu na Jarunu, dok sam opet radio neki studentski posao, upoznao sam djevojku koja se zvala Ana. Poznajem ju s Fakulteta i ona mi ne prestaje pričati o svom dečku koji je

novih zaposlenika i poticanja klime inovativnog djelovanja.

Izuzetno sam zahvalan što mi je poduzeće omogućilo daljnje usavršavanje i obrazovanje na Ekonomskom fakultetu što će ubrzo rezultirati i dobivanjem nove diplome. Siguran sam da ću stečena znanja moći primijeniti u nadolazećim projektima koji nam osiguravaju sigurnu sadašnjost i blistavu budućnost.

dobio odličnu stipendiju, a nakon toga i posao, a trenutno je u Švicarskoj na edukaciji. Sve to u jednoj rečenici je zvučalo nestvarno, ali tako je i bilo. Njen tadašnji dečko, a danas supruga, naš je kolega Ivan Martić. Prijava za stipendiju slijedila je odmah idući tjedan.

Prvi dolazak u TIM ZIP zapamtio sam po iznenađujućoj gostoljubivosti. Kao da su svi znali tko sam i zašto dolazim. Meni kao običnom studentu bilo je to van svake pameti.

Ono što je uslijedilo nisam mogao ni zamisliti.

Nakon Svečane sjednice Zaklade Ivan Bulić, koja nas je sve impresionirala i koja zaslužuje sasvim poseban esej, Richemont seminar bio je sljedeći susret s TIM ZIP-om, a nakon Dana otvorenih vrata u retro stilu i Sjednice Vijeća Izvrsnosti, pozvan sam na spektakl u Beogradu. Sajam koji mi je pokazao što je TIM ZIP. Nakon svih tih brojnih događaja, znao sam da želim dati doprinos ovoj tvrtki i čim prije se zaposliti. Sve je išlo nestvarno lijepo i strašno brzo.

Kroz ove 3 godine puno se toga dogodilo. Znam da će mnogima razdoblje od 3 godine zvučati kratko, ali u ove tri godine s TIM ZIP-om kao da je prošlo puno više. Definitivno više nisam isti onaj „klinac“ koji je prije 4 godine prvi put kročio u tu tvrtku, ali imam još puno toga za naučiti. Kako budem učio, svoje znanje ću prenositi nekim novim „klincima“. Svako razdoblje nosi neka svoja iznenađenja, ali mislim da se svijet potrudio da upravo ovo vrijeme u kojem

se nalazimo bude u najmanju ruku zanimljivo, ako ne i brutalno zahtjevno u svakom pogledu. U jednu ruku mi je drago što svjedočim svemu tome i što ću zajedno s cijelim TIM ZIP-om iz



## **Mato Vujeva, voditelj prodaje u Podružnici Istok**

Moja životna priča s TIM ZIP-om počinje prije 5 godina. Dok su drugi razmišljali gdje će provesti ljetovanje i koliko će se osunčati, morao sam odlučiti hoću li se upustiti u avanturu zvanu TIM ZIP. I napravio sam taj korak.

O pekarstvu sam znao dosta, naročito gdje se može dobro pojedeti u Osijeku kada radite kao taksist. To su pokazivale kile koje sam nepotrebno

ovoga nešto i naučiti. Projekti i događaji koji su ispred nas pomiču nove granice. Čini se da TIM ZIP nikada ne prestaje impresionirati svoje ljude i partnere.

natukao, no sada sam opet FIT tata. Dok su sadašnji kolege tesali svoje znanje o pekarstvu po domaćim i svjetskim sajmovima, ja sam svoje stjecao po slavonskim atarima. Trud i rad kad-tad moraju izaći na vidjelo, kažu da je trnovit put k vrhu, ali ako ustraješ, dođeš do cilja. U prvim mjesecima rada u firmi ubrzo su došle moje prve Kezele. U sjećanju mi je ostala dodjela jubilarnih nagrada kada su se čitali tekstovi koji su opisivali jubilarce prilikom darivanja. Tada još nisam sve poznao, ali sam shvatio kroz te sitne, male stvari koliko je ova firma velika i koliko brine o svojim djelatnicima. Tada sam shvatio da je ovaj posao moja velika prekretnica u životu, da se polako slažu kockice. Korak po korak i dogurao sam do ovdje gdje sam sad.

Najgore razdoblje mi je bila prva godina Covida, kada nam se svima život okrenuo naopačke. Voziš se pustim cestama kao da je apokalipsa, sretan si kada vidiš policajaca, dolaziš kući i ne znaš smiješ li zagrliti i poljubiti svoje voljene, a da im ne naudiš. Za posao nisi znao što bi mislio, hoćeš li sutra imati kome prodati „bakinu“. No, sve je lakše prebroditi kada imaš Kapetana koji zna kormilariti po olujnom i mračnom vremenu. Uvijek traži izvrsnost od nas jer zna da uz njegovo vođenje samo nebo nam je granica. To nam je pokazao i TIM ZIP EXPO 2022 koji smo organizirali. U pozitivnom ozračju odrađenog EXPA, dogodio se i TEAM BUILDING na Plitvicama, koji je po meni bio TOP događaj u mojih 5 godina rada u firmi. Puno smijeha i zabave, produblivanja prijateljstava i stvaranja lijepih uspomena. Drago mi je što sam i ja ispisao koji redak u 30-godišnjoj povijesti firme.

Hvala Vam što sam dio koktela ljubavi zvanog TIM ZIP i JA.



## **Mirela Kovač**, stručna suradnica u Sektoru projektiranja i opreme

Duž grada na Dravi, do Save se pročula jeka,  
Da je u Tim Zip došla raditi seka iz Osijeka.  
Koračajući od mora, preko Bavorskih ravnica,  
U autoindustriji je bila zadnja stepenica,  
Da bih se najzad šarolikih zaokretnica,  
U pekarskoj industriji upriličila kao stručna suradnica.

Posljedično sam dobila svoj stolac,  
I tu je poslovima prljavog majstora došao konac.  
Počelo je doba slaganja činjenica u glavi,  
O načinima kako analitičke strune sintetizirati  
putem jedne niti,  
I da nakon godina čekanja, to nisu samo fizički  
rekviziti.  
U svijet brojeva i tablica ušla sam zanimajući se  
i lako,  
I počela baratati stručnim zahvatima polako.  
Ujutro otvaram izvode i pregledavam stanja,  
Pazim da razlika među njima bude što manja.  
Tko prima - taj duguje, tko daje - taj potražuje,

a dobra bilanca ovu razliku osnažuje.

S kojom ponudom, a kojim računom se koja  
uplata po izvodu veže,

A kome poslati podsjetnik jer mu sredstva s lijeve  
strane T-konta tako lako ne bježe.

A kada se podmire i naša sva potraživanja,

Potrebno je u tablicu evidentirati sva zasebna  
plaćanja.

Od kupnje velike opreme do patrone za pranje  
peći,

Bila razlika jednog centa, do broja s više nula,

Preko ničega se ne može tako olako prijeći.

Evidencije, analize i nalozi se vode,

Kako bi planski povećali zajedničke prihode.

Skladišna kartica za sve koji količinu na lageru  
žele znati,

A za financijski tijek se robno-materijalna anali-  
za treba na uvid dati.

Naši programeri IN2 nam rado detaljne upute  
daju,

Za testiranje programa čija se opsežnost ne ra-  
zabire kraju.

Čovječja glava zastupa kao prirodno prva u nizu,  
I ona dovodi u sklad i najzahtjevniju analizu.

Kod deviznih računa koje u izvoz šaljemo,

Bitno je da programu samo točne podatke dajemo.

Od PDV-a da se ukupni iznos oslobodi,

I točna valuta u ugovorima da se prilagodi.

Automatsko fakturiranje da se isključi,

Pakirne podatke točno da se upiše,

Jer jednom unesena promjena više se ne briše.

Brinem da se roba zaprimi točno kada na lager  
stigne,

A kad Igor prijevoznika nađe, i sa stolca me po-  
digne,

Brzo osmotrim sve dostupne podatke i brinem da se oprema točno fakturira,

Te po potrebi ispitam Jasmina gdje i kada se vozi koja tura.

Steamaxe uz peći zaboraviti se ne može,

Jer bez njih se kamenci u pećima talože,

I kontinuiranoj pekarskoj proizvodnji zaustavljaju tijekom,

Zato je briga o međuskладиšnom prebacivanju

Sa servisa na opremu najbrži protulijek.

Gordan od četiri proizvoda sastavi jedan lako

Pa se unatoč kompliciranoj predrasudi proces odvija polako.

Kod provoza, na isti dan se knjiži ulaz i izlaz robe, U ovom slučaju ne mogu se dozvoliti razdiobe.

U tome važnu ulogu imaju prijevoznici naši profesionalni i spretni,

Nakon čije promptne isporuke dobara, kupci su zadovoljni i sretni.

Vaša priča već se tri desetljeća piše,

Zahvalna sam jer sam tri godine dio Vaše poslovne niše.



## Nada Vuković, bilancistica

Devedeset i treće sam radila u velikoj firmi od nekoliko stotina ljudi. Ušli smo u neke investicije u pekarsku opremu.

Došao je u firmu zaravno euforičan i ispričao priču o kruhu kojeg svakodnevno stavljamo na stol.

Nikog prije nisam čula da s toliko obećanja govori o kruhu.

Kao da će stvoriti novi pekarski svijet. Fantastičan. Sa svim divnim čudima koje pekari mogu napraviti.

Kao da će ući ljudima u glave i osvijestiti ih koliko je važno kako se odnosimo prema tim čudima i koliko moramo cijeniti to blago.

Mene je začarala njegova priča i odlučila sam

vjerovati mu.

Samo mi, starije generacije, znamo o kako velikoj i važnoj promjeni govorim. - Gdje smo bili i kuda smo stigli.

Svjedočila sam i nezamislivoj i najstrašnijoj tuzi koja čovjeka može zadesiti. I kako se iz nje izrodila nova ideja. Odgajati mlade i biti smjer i potpora onima koji dolaze stvarati nova čuda, u kojima će naša djeca i unuci uživati.

Ima ljudi koji mijenjaju živote i mijenjaju svijet. On je postao jedan od njih.

A tko smo mi ostali? Mi smo tu da mu čuvamo leđa dok piše nastavak priče o kruhu.

Zato smo TIM. (ZIP).



## **Nika Došen**, stručna suradnica u Sektoru projektiranja i opreme

Sjećam se tog dana kao da je bilo danas. Dan koji mi je uvelike promijenio život.

Moj prvi razgovor za posao. Trema, uzbuđenje, ushićenost, izmiješane emocije... svega je tu bilo.

Pitala sam gospodina Bulića što ću ja točno raditi u firmi. Vrlo odlučno je odgovorio: "SVE! Ovdje ćeš naučiti sve o svemu. Imamo najbolje ljude koji će ti prenijeti znanje. Na bolje mjesto nisi mogla doći!" Njegove su me riječi zaintrigirale. Istrčala sam van iz firme sretna kao malo dijete, nazvala mamu i viknula "Mama, dobila sam posao!!! Nemoj me ništa pitati, trenutno ne znam ni kako se zovem ni gdje sam, ali mama, ja sam dobila posao!!!"

Kakav je to bio osjećaj! Osjećaj koji je zaista teško opisati riječima.

I tako je započela moja, nazovimo je, životna avantura.

Upoznavanje novih ljudi, nove radne okoline.

Rad s mentoricom Izabelom, osobom vrijednom divljenja. Uvijek tako smirena, pedantna i zaštitnički nastrojena. Istovremeno rad s gospodinom Klarićem, daleko najimpresivnijim bi-

ćem koje sam imala priliku upoznati, "čovjekom enciklopedijom".

Mislila sam si: bolje od ovoga ne može.

A onda sam završila na Kosovu s genijalcem. Uvijek sam ga tako nazivala. Čovjek koji sve zna i snađe se apsolutno u svakoj, naizgled nerješivoj situaciji. Bez ikakve panike i dramtiziranja, uvijek smiren, kao da je riječ o najbanalnijoj stvari. E da, to je Andrej. Fascinantan čovjek.

Bio je to ujedno moj prvi susret s opremom, ni manje ni više, susret s najvećom linijom za proizvodnju lisnatih proizvoda i *croissant*a koju je trebalo pustiti u rad. Tada nisam ni znala što to točno znači, ali bilo je čudesno. Iskustvo za cijeli život.

Čitaš, slušaš, upijaš informacije, sve ti zvuči zanimljivo, ali dok to ne vidiš uživo zapravo ništa od svega toga nema previše smisla. Tek kada se nađeš u pogonu, susretnoš s opremom i ljudima koji na njoj rade, slika o svemu postaje jasna. Tek tada shvatiš koliko zapravo malo znaš i koliko još imaš prostora za napredak.

Svaki idući susret s pogonom me je sve više i više impresionirao. Koliko je zapravo ta oprema razvijena. Ali ne samo ona. Sama tehnologija proizvodnje pekarskih proizvoda. Koliko je tu potrebno znanja, vještine, iskustva, snalažljivosti...zadivljujuće.

A zadivljujuća je i naša "Velika trojka" u Sektoru opreme, svaki poseban na svoj način, a jedan veći znalac od drugog. Puno puta sam se pitala, kako je uopće moguće da se takva tri genijalna uma nađu na istome mjestu. I kada imaš priliku učiti od takvih, onda jedino što možeš je iskoristiti to i biti zahvalan.

Unatoč vrsnim pojedincima, činjenica je da jedan um ne može smisliti rješenja za sve probleme i ciljeve. Ključ ove firme je tim ljudi u kojemu se pojedinci svojim znanjima odlično nadopunjuju. A kada je riječ o pozitivnom okruženju onda je lakše opustiti se, predati se

radu, biti svoj i truditi se oko zajedničkih ciljeva. Sretna sam što me baš takvi ljudi okružuju. Prije svega veliki znalci, a uz to ljudi puni razumijevanja, ljudi koji mi svaki dan izmame osmijeh na lice. To je veliko bogatstvo.

Uz sve te divne ljude bilo je lakše, malo po malo, hvatati konce. Nema toga što nisam vidjela i doživjela.

Obilasci po pogonima poznatih pekara, poslovna putovanja, puštanja opreme u rad, testiranje opreme, sajmovi, upoznavanja s našim dobavljačima, razgovori s kupcima, zanimljivi i korisni seminari, kongres na kojemu sam imala priliku držati prezentaciju o svojoj firmi, Kućni sajam u retro stilu kojega je nemoguće zaboraviti, održavanje najvećeg humanitarnog događanja Zaklade Ivan Bulić na kojoj svake godine imam čast pjevati zajedno s etabliranim glazbenicima, nezaboravan team building, nadasve zadivljujuće događanje – sajam EXPO, ostvarenje najvećeg projekta u povijesti osnutka firme... Nikad lako, često naporno, ali u konačnici uvijek korisno i s osjećajem dobro obavljenog posla. Da, sve je to TIM ZIP.

A tu su i djela o kojima se ne priča puno, djela radi kojih, s ponosom mogu reći, ova firma ima dušu. Stipendiranje mladih ljudi i poticaj da budu još bolji i uspješniji, pomaganje potrebitima, nagrađivanje djelatnika za njihov rad i trud, briga o djelatnicima, nekolicina predivnih gesti, znakova pažnje i djela koja te oduševе onda kada ih najmanje očekuješ...

I sada, kad se sjetim prvog dana i riječi gospodina Bulića, slažem se da na bolje mjesto nisam mogla doći.

Mjesto na kojemu se cijene i nagrađuju istinske vrijednosti kao što su izvrsnost, domišljatost, zalaganje, motiviranost i profesionalnost, mjesto gdje svatko tko želi može nešto novo naučiti i doživjeti, mjesto na kojemu se, zahvaljujući dobroj suradnji, prevenira kompetitivnost među djelatnicima, mjesto na kojemu kao tim zajedno

rastemo i ostvarujemo zajedničke ciljeve, mjesto na kojemu sam i nakon 4 godine ispunjena i sretna.

Veselim se daljnjem radu s vama, dragi kolege, nadolazećim vrhunskim rezultatima i uspjesima koji nas čekaju, a uvjerenam da će ih biti još puno. I sretna sam što smo zajedno u svemu jer sami možemo napraviti nešto, ali zajedno možemo napraviti SVE!

Sretna nam 30. obljetnica!



## Rosana Čunko, referentica računovodstva

Prva misao kada je stigao Martinin email bila mi je: pa ja sam kratko u firmi i nemam puno toga za reći. No, malo sam promisliła i odlučila ipak napisati par riječi. Pa krenimo.

Dio TIM ZIP-a postala sam nakon što sam više od 20 godina rada u turizmu odlučila napraviti rez i poslovnu promjenu. Posao u branši mogla sam pronaći odmah, ali započeti neku novu karijeru, to je bila sasvim druga priča. Možda vam je poznato ono: “*Da, imate znanje, bogato iskustvo, ali...*”.



Uglavnom, nakon jednog neobaveznog razgovora s gospodinom Ivanom Bulićem, poslala sam životopis i dobila priliku krenuti gotovo od početka i iskušati se u, meni do tada, poprilično novom području - računovodstvu. Promijeniti posao s 40 nekom i nije baš jednostavno, a pogotovo u situaciji kada želite nešto novo i drugačije i zato hvala šefe što ste mi dali priliku da naučim nešto novo. *By the way*, negdje sam čula da je čovjek mlad dok može učiti. Ako je to zaista tako, meni se čini da ću ostati dugo mlada jer još uvijek, i nakon četiri godine, skoro svaki dan naučim nešto novo. ☺

Još se sjećam svog prvog radnog dana kada me ujutro Danijela provela po firmi da se upoznam s kolegama. Ono što mi je posebno ostalo u sjećanju je osjećaj dobrodošlice i pozitivna energija te prihvaćanje kao da sam već dugo dio firme. Hvala gospođi Božici, Nadi i Ivani što su imale strpljenja i uputile me u osnove posla. Posebno

## Sanja Todorčić, viša stručna suradnica u Sektoru tehničkih poslova

Pročitavši temu eseja, obuzela me neka toplina oko srca budući da lete nam, lete godine, a u tom letu sam ja dolaskom u tvrtku davne 2007. godine isprva bila djevojka bez znanja i iskustva, usudila bih se reći čak i nezrela. Direktor, sjećam se našeg prvog dana, susreta i stiska ruke koji je bio pružen od srca, poticaja i vjere u mene. U toku razgovora dotaknuli smo se teme pekara i slastičara, a u osobitom sjećanju ostao mi je moj ponosni odgovor na Vaše pitanje koji je pekar poznat u Daruvaru, a ja, kao da Vi nikada niste čuli za njega: „Pekarnica Imako Daruvar, vlasnik, Josip Kolaček.”

Prvi službeni radni dan dobila sam metlu u ruke i sudjelovala u pripremi kućnog sajma tvrtke za koji mi je Danijela objasnila da je najvažniji dan tvrtke, te da ću upoznati i kolege i kupce. Misli-la sam si: „Bože, pa hoću li uspjeti odraditi sve

hvala gospođi Mari koja je imala volje i strpljenja prenijeti mi znanje o obračunu plaća (ako se ne varam, ja sam joj bila treća osoba koju je učila).

Kada pogledam unatrag, vidim da se kroz ove 4 godine koliko sam u TIM ZIP-u zapravo puno toga dogodilo, a mogu tek zamisliti što se sve događalo kroz 30 godina postojanja tvrtke.

Upravljanje kompanijom i donositi odluke nije jednostavno ni kada su vremena dobra, a kamoli kada su manje dobra ili, kako je danas moderno reći, izazovna. Stoga se usudim reći da je uspješno dočekati 30. obljetnicu, nakon svih lokalnih i globalnih turbulencija, podatak koji dovoljno govori sam za sebe i ukazuje da je ovo tek prvih 30.

Na kraju, dragim Timzipovcima, i svima koji se tako osjećaju, čestitam Dan tvrtke i 30. rođendan!

kako treba?”, ali uz kolege koji su bili sa mnom na zadatku organizacije, bilo je sve savršeno, radili smo i šalili se. Prihvatili su oni mene odmah kao i ja njih.

Upoznala sam se s kupcima i osjećala ponosno jer većinom su to bili vlasnici velikih pekara i slastičarnica, kao npr. gospoda Stjepan Varga, Ivica Babić, Franjo Plodinec, Stjepan Vincek, Renata Kruhan, Svjetlana Makaj, Monika Majcen i drugi.

Znala sam reći mami da je firma u kojoj radim nevjerojatna, toliko su prisutni timski duh i spremnost priskočiti u pomoć da imam osjećaj da smo svi obitelj.

Nakon kućnog sajma krenula je primopredaja posla od kolegice Dubravke koja mi je voljno i s puno truda predavala zaduženja od kojih mi je primarni zadatak bio uruđbeni zapisnik. Imala sam 1001 pitanje i bio mi je cijeli cirkus u glavi, ali ona je otklonila sve moje strahove i nedoumice

uz svoje stručno znanje. Polako, ulaskom u posao, uz mene su bile, naravno, i šefica Danijela i Izabela, i zaista, i dandanas, nakon 15 godina, svima sam zahvalna na znanju, trudu i organiziranosti koje su prenijele na mene.

U tijeku svog rada na prijemnom odjelu tvrtke, s vremenom sam dobila i posao servisa u kojem mi je bio nadređeni, sada umirovljeni, gospodin Zlatko Pavičić. Iznimno stručan, precizan i jako brz u objašnjavanju samog rada servisa: „To tu klikneš, to tamo, spremi i gotovo, proknjiženo“, a ja gledam u program i ništa mi nije jasno, na što će on: „Draga, ništa ne brini, još sutra jedan primjer odradimo i onda ti preuzimaš“.

Preuzimanjem rada i samim uključivanjem u odjel servisa, preuzela sam i rad s našim velikim kupcima – Lidl-om i Kaufland-om. Sve tablice u Excelu bile su mi strane i nejasne što je naravno primijetio gospodin Sučić. Uvijek domišljat i pun ideja, pomagao mi je tako da bih ja njemu svaki dan donijela kavicu, a on meni pokazao jednu Excel formulu.

Dan po dan došao je jedan važan događaj za TIM ZIP, ali i za mene, pod nazivom „Festivala kruha i slastica“. To je bio moj drugi veliki događaj, ali poseban po tome što sam se već bolje upoznala i s kupcima i s kolegama te tada pružila stopostotnu podršku kolegama u organizaciji. Posjećenost je bila velika, preko 1000 posjetitelja. Prodaja opreme i sirovina povećala se, a u sjećanju mi je ostala plemenitost TIM ZIP-a i kupaca koji su organizirali pult gdje su se pekarski proizvodi i slastice dijelili i običnom građanstvu.

Tijekom godina i rada, sve sam više i više ulazila u posao, upoznavala nove ljude, različite karaktere, ali i ono što je, ako se mene pita, temelj ove tvrtke, a to su red, rad i disciplina te moto- uvijek može bolje.

I tako dan po dan, godina po godina, postala sam žena pa majka i nekako uz to moje „odrastranje“ tu je bio moj TIM ZIP - zato velika vam hvala svima!

Obzirom da sam krenula pisanjem kronološki od samog početka, kada bih nastavila, ovaj esej postao bi moja poslovno - privatna autobiografija. Ono po čemu se i sada osjećam ponosno, rad je u ovoj tvrtki zato što se trud i rad prepoznaju i zato što TIM ZIP nije bilo kakva firma, već stručna i prepoznata širom svijeta.

I sada, kad sam i dalje u odjelu Sektora tehničkih poslova, ali uz vodstvo direktora Vedrana Pavkovića i mog tima servisera te kolegice Asje, mogu reći da smo tu jedan za drugoga, tj. jedan za sve i da mi možemo sve.

Poštovani direktore, gospodine Buliću, dragi moj šefe, hvala Vam na svemu te što sam ja dio Vaše priče i Vašeg stvaranja još boljeg TIM ZIP-a.



## Zdenka Jerković, referentica računovodstva

Ne „leži“ mi baš pisanje eseja, ali ipak imam potrebu u par odlomaka prenijeti svoje utiske i dojmove od samog mog zapošljavanja i priključivanja u računovodstveni tim pa sve do danas.

U mjesecu listopadu navršit će se pune 3 godine od mog zaposlenja u TIM-ZIP-u. Tri turbulentne godine. Uvođenje novog programa za mene je bilo osobito stresno razdoblje. Paralelno sam

učila stari program u kojem se tada radilo, a učila sam i novi koji je u siječnju 2020. godine stavljen u produkciju.

Prepreka i „zapinjanja“ u svladavanju je bilo svakodnevno, no nije mi žao za sav trud koji sam uložila da savladam situacije koje su se pojavljivale u radu te sam time stekla i dodatno samopouzdanje.

Pandemija je donijela nove strahove. Opravdane strahove za posao i egzistenciju jer nije bilo niti malo lako u globalnoj ekonomskoj krizi opstati na tržištu u pandemijskom razdoblju. No, i to smo premostili, zahvaljujući marljivom radu, trudu i upornosti svih nas.

Lijepje trenutke, one sa našeg team buildinga na Plitvicama posebno ću pamtiti. Ono zajedništvo i bliskost koja se među kolegama doživi na takvom događanju, ne može se opisati riječima. Svima nam je trebalo opuštanje i mislim da smo se na pravom mjestu opustili.

I za kraj... Ponosna sam na Vas direktore i na naš TIM ZIP. Ponosna sam što sam okružena kvalitetnim i sposobnim ljudima koji doprinose razvoju tvrtke.

Želim Vam prvenstveno puno zdravlja i puno uspjeha na poslovnom planu, te da Vam se svi planirani projekti uspješno realiziraju.





*Ljubav je to  
što nas  
spaja!*

